

ΠΟΡΕΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

ΠΕΜΠΤΗ 18 ΙΟΥΝΙΟΥ - 18:00 - ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

**ΤΑ ΑΔΕΙΑ ΣΠΙΤΙΑ
ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΤΑ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ**

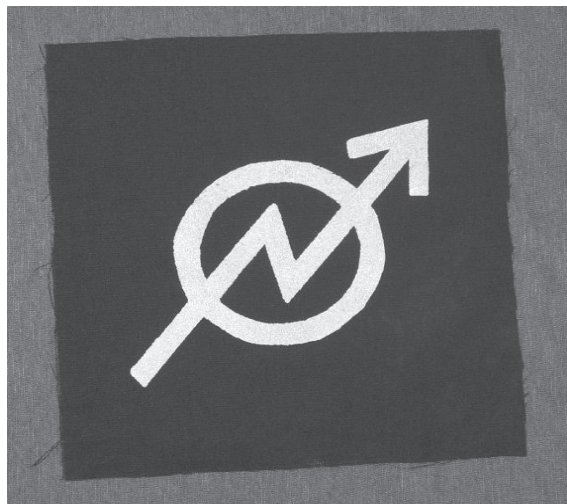
**ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΕΓΗΣ
ΑΣΤΑ ΕΤ VERBA**

**ΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΑΝΤΙΒΙΩΣΗ**

**ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΕΓΗΣ
ΣΑΧΙΝΗ 3**

Τα κείμενα του εντύπου συνδιαμορφώθηκαν απ' τις/τους καταλήψεις της Αντιβίωσης, της Σαχίνη 3 και της Acta et Verba, στα Γιάννενα, τον Ιούνιο του 2015 και τυπώθηκαν σε 6.000 αντίτυπα στην τυπογραφική συλλογή Druck!

Σαχίνη 3 - saxini3.squat.gr
 Αντιβίωση - antiviosi.squat.gr
 Acta et Verba - actaverbasquat.wordpress.com

Στην πόλη που ζούμε δεν είναι όλα τα σπίτια ίδια. Φαντάζει απίστευτο, αλλά υπάρχουν 3 σπίτια που η χρήση τους δεν προϋποθέτει στεγαστικό δάνειο από την τράπεζα, τίτλους ιδιοκτησίας από το υποθηκοφυλακείο ή γεμάτο πορτοφόλι για να τα νοικιάσεις. Αυτά τα 3 σπίτια είναι οι 3 καταλήψεις των Ιωαννίνων. Στο μώλο η Κατάληψη Αντιβίωση και στον πλάτανο οι καταλήψεις στέγης Σαχίνη 3 και Acta et Verba. Μπορεί να είναι λίγες, αλλά δεν είναι μόνες. Αποτελούν κομμάτι μιας πρακτικής που είναι απλωμένη σε κάθε γωνιά της χώρας, ως μέσο που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι του αγώνα για να καλύψουν τη βασική τους ανάγκη για στέγη, και όχι μόνο.

Τι το ιδιαίτερο έχουν αυτά τα σπίτια;

Στο σύστημα που ζούμε, τον καπιταλισμό, κάθε αντικείμενο που παράγεται δεν μας προσφέρεται απλόχερα για χρήση, αλλά προορίζεται να πουληθεί και να αγοραστεί. Μόνο εάν έχεις τα απαιτούμενα χρήματα σου επιτρέπεται να τα χρησιμοποιήσεις, ακόμα κι αν αυτά είναι βασικά για την επιβίωση σου. Έτσι και με τα

σπίτια: μόνο εφόσον κάποιος αγοράζει και κάποιος κερδοφορεί, μπορεί το εμπόρευμα-κατοικία να χρησιμοποιηθεί για την κάλυψη της ανάγκης για στέγη. Ασχέτως εάν το νοικιάζεις με το μήνα, το ξεπληρώνεις στην τράπεζα ή σε κατασκευαστή, ή το πληρώνεις κατ' έτος στην εφορία. Τα κατειλημμένα σπίτια δεν έχουν ανταλλακτική αξία. Η μόνη τους αξία, που δε χωρά στα πλαίσια της αγοράς, είναι η ίδια τους η χρήση, για την κάλυψη της ανάγκης μας χωρίς τη μεσολάβηση του χρήματος. Για να μένουμε σε αυτά δεν κερδοφορεί κανένας. Δεν είμαστε ούτε νοικάρηδες, ούτε ιδιοκτήτες.

Στα κατειλημμένα σπίτια ανθίζει ένας άλλος αξιακός κώδικας. Οι καταλήψεις είναι τόποι όπου οι ανθρώπινες σχέσεις δε διέπονται από τον ανταγωνισμό, την επίτευξη κέρδους, την με κάθε μέσο κοινωνική άνοδο. Αντίθετα, εκεί μέσα, προσπαθούμε να απαντάμε στα ερωτήματα που θέτει η ίδια η ζωή με έμφαση στην ελευθερία, το σεβασμό, την ισότητα, την αλληλοβοήθεια, τη συνεργασία, την κοινοκτημοσύνη, έξω από και ενάντια στα πατροπαράδοτα

σχήματα της ελληνορθόδοξης πατριαρχικής και πυρηνικής οικογένειας. Οι καταλήψεις είναι το πεδίο εντός του οποίου οι απαντήσεις στους καθημερινούς εκβιασμούς της κυριαρχίας, δε δίνονται με γνώμονα το φιλοτομαρισμό, την ατομική ανέλιξη και το προσωπικό βόλεμα. Οι καταλήψεις, ως κομμάτι ενός συνολικότερου κινήματος, αντανακλούν τις προθέσεις μας για τη δημιουργία ενός κόσμου χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση και πάσης φύσεως διαχωρισμούς.

Γιατί ενοχλούνε αυτά τα σπίτια;

Οι καταλήψεις είναι η δικιά μας απάντηση στο βασικό ερώτημα “πως στεγαζόμαστε;”, όπως αυτή υπαγορεύεται από τις πολιτικές μας θέσεις ενάντια στην ιδιοκτησία, το βασικό στήριγμα της καπιταλιστικής-εκμεταλλευτικής κοινωνίας. Για εμάς είναι απαράδεκτο να πληρώνουμε για να ζούμε, πόσω μάλλον όταν ο συνολικός αριθμός κατοικιών που σαν κοινωνία έχουμε παράξει, αρκεί για να στεγάσει όλους εμάς και άλλους τόσους. Είναι κάτι παραπάνω από γνωστό, ότι χιλιάδες κατοικίες παραμένουν αδιάθετες από τράπεζες, κατασκευαστές και ιδιοκτήτες, με σκοπό να κρατιέται ψηλά η τιμή του εμπορεύματος-κατοικία στην αγορά στέγης. Μια τρανή απόδειξη πως κύριο μέλημα είναι η κερδοφορία και

όχι η κάλυψη των κοινωνικών αναγκών. Η προστασία της κερδοφορίας, μέσω της κατοχύρωσης της ιδιοκτησίας, υπήρξε διαχρονικό μέλημα των κρατικών πολιτικών, ανεξάρτητα με το προφίλ που κάθε κυβέρνηση υιοθετεί: συντηρητικό ή σοσιαλιστικό, φιλολαϊκό ή εκσυγχρονιστικό, φιλελεύθερο ή ανθρωπιστικό. Όμως η δική μας πρόταση, που έχει εφαρμογή και στην πράξη, έρχεται να τα ανατρέψει όλα αυτά. Η κατάληψη άδειων κτιρίων βάζει μπροστά την ανθρώπινη ανάγκη κι όχι την κερδοφορία, τη χρήση κι όχι την ιδιοκτησία, το “εμείς” κι όχι το “εγώ”.

Η αντικαπιταλιστική πρακτική της κατάληψης αποτελεί βόμβα στα θεμέλια του κόσμου της ιδιοκτησίας. Γι’ αυτό και η καταστολή τους ανέκαθεν υπήρξε μέλημα των κυβερνήσεων. Από την εποχή ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ και τις επιθέσεις στις καταλήψεις με ιδεολογικό όχημα τις “εστίες ανομίας”, στην εποχή ΣΥΡΙΖΑ και τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις με πρόφαση τη χρήση των κατειλημμένων κτιρίων για “κοινωφελείς σκοπούς”, το διακύβευμα παραμένει ίδιο: η προστασία της ιδιοκτησίας, η αποκατάσταση της ισορροπίας της αγοράς και πάνω απ’ όλα το τσάκισμα κάθε φωνής αντίστασης. Έτσι εξηγείται η εκκένωση της Acta et Verba στα

Ιωάννινα στις 06/04/15 (επανακαταλήφθηκε στις 11/04/15), η εκκένωση της κατάληψης Ντουγκρού στη Λάρισα στις 10/05/15, η περικύκλωση με ΜΑΤ της κατάληψης Κένταυρος στη Ν.Φιλαδέλφεια στις 18/04/15, η διακοπή ηλεκτροδότησης στην κατάληψη Σχολείο στη

Θεσσαλονίκη και οι προσπάθειες του δήμου Ζωγράφου για μετεγκατάσταση του ωδείου στο χώρο της κατάληψης Βίλα Ζωγράφου.

Προσφάτως δημοσιεύματα τοπικών εφημερίδων βάζανε στο στόχαστρο το κτίριο της Αντιβίωσης ως καταλληλότερο τόπο για τη μετεγκατάσταση των νηπιαγωγείων που μένουν άστεγα εξαιτίας της δημιουργίας αρχιτεκτονικής σχολής στο κέντρο της πόλης. Η δημοτική αρχή Μπέγκα – Κολόκα προσπάθει να κάνει πράξη το διακαή πόθο για εκκένωση της Αντιβίωσης, δημιουργώντας την πλασματική εικόνα πως οι “κακοί αναρχικοί στερούνε από τα παιδάκια τη μόρφωσή τους”. Συνηθισμένα τα βουνά από τα χιόνια: δεν είναι η πρώτη φορά που η Αντιβίωση μπαίνει στο στόχαστρο. Μικρή είναι η πόλη κι όλοι γνωρίζουν, την “αξιοποίηση” της Αντιβίωσης για τους 17 μήνες που το κτίριο έμεινε στα χέρια του κράτους. Όσο είδαμε πρότυπο ιατρικό κέντρο στα κτίρια του παλιού Χατζηκώστα, άλλο τόσο θα δούνε τα παιδάκια νηπιαγωγείο!

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό...

Οι καταλήψεις δεν είναι μόνο το σπίτι κάποιων ανθρώπων. Οι καταλήψεις στεγάζουν πολλές από τις διεργασίες του κινήματος. Ειδικά στην Αντιβίωση, όπου ο χώρος το επιτρέπει, στο ισόγειο της αναπτύσσεται ένα ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων, πολιτικού και πολιτιστικού περιεχομένου. Πολιτικές και κοινωνικές συλλογικότητες στεγάζουν τις συνελεύσεις τους. Αμέτρητες εκδηλώσεις, βιβλιοπαρουσιάσεις, συζητήσεις και προβολές ταινιών έδωσαν και συνεχίζουν

να δίνουν τό έναυσμα για πολιτική ζύμωση και δράση. Φιλοξενήθηκαν αυτοοργανωμένες συναυλίες, γλέντια, πάρτυ και θεατρικές παραστάσεις, από τα οποία πέρασαν χιλιάδες άνθρωποι χωρίς ποτέ να πληρώνουν είσοδο, χωρίς face control και φυσικά χωρίς χορηγούς. Οι καταλήψεις αποτελούν χώρο στέγασης υποδομών από τυπογραφεία, βιβλιοθήκες, μουσικά studio και εργαστήρια, μέχρι ιατρεία και ελευθεριακούς παιδικούς σταθμούς. Επιπλέον, οι καταλήψεις έχουν υπάρξει ασφαλείς τόποι για πολιτικούς πρόσφυγες και μετανάστες που αντιμετωπίζουν τις ρατσιστικές πολιτικές του ελληνικού κράτους.

Αντί επιλόγου

Χαιρόμαστε που με την πρακτική της κατάληψης αποτελούμε κι εμείς ένα μικρό εμπόδιο στη λειτουργία του κράτους και του κεφαλαίου. Αναγνωρίζουμε την ύπαρξη τους ως στοιχείο πλούτου του κινήματος και θα τις υπερασπιστούμε ως κομμάτι του. Ο πολλαπλασιασμός και η επέκταση τους δημιουργεί πραγματικό πρόβλημα στους καταπιεστές και στους εκμεταλλευτές μας. Η ύπαρξή τους βρίσκεται στην αντίπερα όχθη από τα κυρίαρχα πρότυπα, το lifestyle, οι νόρμες της κανονικότητας και η κουλτούρα που απορρέει από αυτά. Μέσα από αυτές μπορούμε να σηκώνουμε καλύτερα το ανάστημά μας απέναντι στα αφεντικά, να γινόμαστε αποτελεσματικότερες στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, στο δρόμο για μια ζωή με αξιοπρέπεια.

Περί του νομοσχεδίου για την “αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης”

Απ' το 2009 ένα περίπου εκατομμύριο εργαζόμενοι/ες έμειναν εκτός της παραγωγικής διαδικασίας, με την ανεργία να φτάνει στο 25,7% και το 23,1% του πληθυσμού να ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας. Η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης της εργασίας γίνεται όλο και πιο σκληρή, μέσα απ' τις μειώσεις μισθών, τα vouchers, τα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας ενώ παράλληλα, ανοίγονται νέες αγορές προς εκμετάλλευση με την ιδιωτικοποίηση ολοένα και περισσότερων αγαθών ή υπηρεσιών που ανήκουν στη δημόσια σφαίρα, όπως η ενέργεια, οι τηλεπικοινωνίες, η υγεία, η εκπαίδευση, τα λιμάνια, τ' αεροδρόμια, οι δρόμοι.

Τίποτε απ' όλα αυτά δεν είναι απλά αποτελέσματα των «μνημονίων που μας επιβάλλει η Μέρκελ» ή της αιμοδιψίας των «ξένων κερδοσκόπων», όπως φλυαρούν οι λαϊκιστές δημαγωγοί, δεξιοί κι αριστεροί. Οι κρίσεις, ή αλλιώς οι περίοδοι ύφεσης, είναι δομικό στοιχείο του καπιταλισμού και οι ανθρωπιστικές κρίσεις, οι οποίες είναι μόνιμες και διαχρονικές σε άλλα σημεία του πλανήτη, είναι ο τρόπος με τον οποίο τ' αφεντικά αποφεύγουν τη μείωση των κερδών τους, μετακυλίνοντας το κόστος στους εργαζόμενους.

Τη στιγμή που οι ελληνικές τράπεζες έχουν ήδη δεχθεί πολλαπλές αναζωογονητικές ενέσεις, με την παροχή δημόσιου χρήματος στ' αποθεματικά τους, οι πολίτες αντιμετωπίζονται απ' το κράτος μόνο με όρους καταστολής κι ελεημοσύνης. Πώς αλλιώς εξηγείται

αυτή η πρεμούρα φορέων όπως τα ΜΜΕ, η εκκλησία, ΜΚΟ, για να «καλύψουν» κατά τα άλλα υπαρκτές κοινωνικές ανάγκες μέσω της φιλανθρωπίας; Πώς αλλιώς θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το περσινό επίδομα αλληλεγγύης, η χορήγηση δωρεάν λάπτοπ (που τόνωσε αρκετά το τζίρο συγκεκριμένων αλυσίδων καταστημάτων) ή το πρόσφατο νομοσχέδιο για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης;

Το νομοσχέδιο 4320/2015, λοιπόν, δηλώνεται πως προβλέπει ελαφρύνσεις για την αντιμετώπιση της κρίσης σε ζητήματα που σχετίζονται με τη σίτιση, τη στέγαση και τη ρευματοδότηση των σπιτιών. Ήδη στα πλαίσια του έγιναν 261.423 αιτήσεις, προσφέροντας στο κράτος και μια ευκαιρία για χαρτογράφηση της φτώχειας. Θέτοντας κριτήρια τα οποία αποκλείουν τη μεγάλη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, «προσφέρει» 300kWh δωρεάν ρεύμα, τη στιγμή που η μέση κατανάλωση ανά νοικοκυριό ανέρχεται στις 13.994kWh. Επίσης, επιδοτεί τους ενοικιαστές με 70 ευρώ κατ' άτομο (με ετήσιο εισόδημα έως 2.400 ευρώ) ανά μήνα και 220 ευρώ

για πολυμελή οικογένεια (6 άτομα με έως 6.000 εισόδημα). Αυτό σημαίνει στην πράξη πως ένα άτομο με εισόδημα πχ 2.000 ευρώ που πληρώνει νοίκι της τάξης των 200 ευρώ, παρά το ότι θα λαμβάνει επίδομα της τάξης των 70 ευρώ, θα πρέπει εν τέλει να εξασφαλίζει 1.560 ευρώ το χρόνο για τη στέγαση του. Θα του απομείνουν φυσικά 340 ευρώ για ν' αποπληρώσει για όλη την υπόλοιπη χρονιά τους λογαριασμούς του ρεύματος, του νερού, του τηλεφώνου, καθώς και τα έξοδα διατροφής του...

Επίσης, προβλέπονται κουπόνια σίτισης για 300.000 άτομα, μέσω της ειδικής κάρτας που εκδίδεται απ' την Εθνική Τράπεζα. Αυτό σημαίνει πως συγκεκριμένες συνεργαζόμενες με το κράτος επιχειρήσεις, συμπεριλαμβανομένης της Εθνικής, επιδοτούνται από αυτό ώστε ακόμη και σε συνθήκες φτώχειας να μη μένουν γεμάτα τα ράφια των καταστημάτων. Έτσι, από τη μία σχηματοποιείται το προσωπείο του κράτους πρόνοιας, κι απ' την άλλη ενισχύεται η κατανάλωση αλλά κι η ηλεκτρονική καταγραφή της ικανοποίησης ακόμη και των πιο βασικών αναγκών. Σ' όλο αυτό το θέατρο του παραλόγου συμμετέχουν και τα ΕΛΤΑ, διατυμπανίζοντας τη δωρεάν διανομή των σχετικών φυλλαδίων που συνοδεύουν την επικοινωνιακή καμπάνια της κυβέρνησης, ενώ στην πραγματικότητα επιβαρύνουν το φόρτο των ήδη χαμηλόμισθων εργαζομένων τους.

Τέλος, εξασφαλίζονται εικονικές διαγραφές χρεών για ελάχιστους δανειολήπτες απ' την Τράπεζα Πειραιώς. Η διαφημιστική καμπάνια με τίτλο «κίνηση αλληλεγγύης» του ομίλου Σάλλα, στην ουσία αποσυμφορεί την τράπεζα από ένα μέρος κόκκινων δανείων που δεν υπήρχε περίπτωση ν' αποπληρωθούν και συσσωρεύτηκαν τα προηγούμενα

χρόνια, ενώ ταυτόχρονα σφίγγει όλο και πιο στενά η θηλιά στο λαιμό των υπόλοιπων δανειοληπτών. Έτσι, χαρίζεται μέρος καταναλωτικών δανείων, διακοποδανείων και πιστωτικών (και όχι στεγαστικών) με ένα μικρό μέρος των χρημάτων που ουσιαστικά δωρίσθηκε απ' το κράτος με τις ανακεφαλαιοποιήσεις των τραπεζών. Άλλωστε, ήταν οι τράπεζες που στήριξαν, κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών, την ικανοποίηση του καταναλωτικού ονείρου των πρωτοκοσμικών μικροαστών, υποθηκεύοντας και υποβαθμίζοντας τη μελλοντική εργατική τους δύναμη. Πελώρια εξοχικά, αυτοκίνητα μεγάλου κυβισμού, ακριβά ρούχα συνέθεσαν τον ιστό της επιτυχίας, η οποία εξαγοράστηκε με την υπόσχεση της μελλοντικής εργασίας. Η φύσκα όμως αυτή κάποια στιγμή θα έσκαγε, με τις τράπεζες να γεμίζουν τα θησαυροφυλακία τους με υποσχέσεις που ήταν αδύνατο να εκπληρωθούν, και το κράτος ν' αναλαμβάνει τη ζημιά, μεταφέροντας το κόστος (που αλλού;) στους/στις εργαζόμενους/ες.

Εμείς, είτε θα παραμείνουμε οι χαμένοι της υπόθεσης είτε θα κινητοποιηθούμε παίρνοντας τις ζωές μας στα χέρια μας. Είτε θα συνεχίσουμε να επιτρέπουμε στους καπιταλιστές να διαμορφώνουν τις ανάγκες μας και θ' αναθέτουμε στο κράτος τη διανομή των όσων παράγουμε προς όφελος των από πάνω, είτε θα αυτοοργανωθούμε στις γειτονιές, ορίζοντας εμείς τις ανάγκες αλλά και τους τρόπους με τους οποίους θα τις ικανοποιήσουμε. Κάθε δεκάρα μας στη μαύρη τρύπα του χρέους, κάθε έκφραση ευγνωμοσύνης προς το κράτος και το κεφάλαιο για τις παροχές-μπαλώματα που ήδη πληρώνουμε ακριβά, είναι και μία μικρή υποχώρηση στον αγώνα για την κοινωνική χειραφέτηση.

Σ' όλη αυτή την κατάσταση, θεωρούμε πρωτεύουσας σημασίας τη συλλογικοποίηση των προβλημάτων μας, καθώς και τη δημιουργία ρωγμών στην υλοποίηση των σχεδίων που έρχονται σε αντίθεση με τα συμφέροντα των καταπιεσμένων. Είτε προστατεύοντας οικογένειες απ' τις εξώσεις των τραπεζών,

είτε διεκδικώντας μειώσεις στα ενοίκια, είτε καταλαμβάνοντας τα άδεια σπίτια, οι αγώνες ενάντια στη λογική που λέει πως όλα πουλιούνται κι όλα αγοράζονται, στις σχέσεις εκμετάλλευσης και στην εξάρτηση από ετερόνομους θεσμούς (όπως το κράτος ή η εκκλησία), είναι αγώνες που μας αφορούν όλες και όλους.

Κανένας άνθρωπος χωρίς σπίτι - κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα

Πηγαίνοντας πίσω στη χρονιά 1882, ένας Σέρβος εφευρέτης εν ονόματι Νικολά Τέσλα, είναι ο υπεύθυνος για την ευρεία χρήση-αξιοποίηση του εναλλασσόμενου ρεύματος, δηλαδή του γνωστού σε όλους, όλες μας ηλεκτρικού ρεύματος. Η επιθυμία-όραμά του ήταν ένας κόσμος όπου ο καθένας/μία θα είχε πρόσβαση στην ενέργεια, δίχως αντίτιμο και μακριά από ενεργειακά μονοπώλια. Βέβαια όπως όλοι

γνωρίζουμε, ο καπιταλισμός δεν είναι κάτι το καινούργιο σαν έννοια αλλά έχει μακρά ιστορία καθώς και συνέχεια. Έτσι λοιπόν θα ήταν αδύνατο το όραμα του Τέσλα να μην κατασπαραχτεί από τις ιδιωτικές μεγαλόεπιχειρήσεις πώλησης ηλεκτρικού ρεύματος της εποχής και να κρατάει καλά αυτή η “παράδοση” της ιδιωτικοποίησης ενός κοινωνικού αγαθού όπως η ηλεκτρική ενέργεια μέχρι και σήμερα.

Μία από αυτές τις επιχειρήσεις είν-αι και η “Δημόσια” Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (ΔΕΗ) που αποτελεί μια εταιρία του ευρύτερου δημοσίου τομέα με τη νομική μορφή ανώνυμης εταιρίας (Α.Ε.) και είναι υπεύθυνη για τη παροχή ηλεκτρικού ρεύματος σε οικιακούς πελάτες και επαγγελματίες στην Ελλάδα. Αν τώρα κάποιος/οια ανατρέξει στα οικονομικά στοιχεία που αφορούν την τιμή της κιλοβατώρας θα παρατηρήσει πως από το 2003 έως το 2014 η τιμή της έχει αυξηθεί κατά 50% ενώ από το 2007 έως το 2013 η αύξηση στη τιμή ανέρχεται στο 59% και περιοδικά έχει γίνει διακοπή ρεύματος στο 60% των πελατών της ΔΕΗ. Την ίδια στιγμή με 1.370.000 ανέργους (2013) η ΔΕΗ έκανε 257.002 αποσυνδέσεις ρεύματος λόγω μη αποπληρωμής των λογαριασμών κατά τους πρώτους εννιά μήνες του έτους (πηγή στοιχείων: Bloomberg, Eurostat).

Μέσα σε αυτή τη ραγδαία αύξηση των τιμολογίων που αφορούν τους οικιακούς χρήστες, η ΔΕΗ φροντίζει να παρέχει ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα για μεσαίες και μεγάλες επιχειρήσεις για τη διευκόλυνση και την ελάφρυνση των αφεντικών (δελτίο τύπου 17/10/2014). Το φυσιολογικό αποτέλεσμα αυτής της καλπάζουσας αύξησης στα τιμολόγια της ΔΕΗ είναι τα σημερινά χρέη προς αυτήν, ύψους 1.69 δις ευρώ.

Και καθώς το ρεύμα, όπως κάθε κοινωνικό αγαθό, αποτελεί πλέον προνόμιο και όχι ένα αναφαίρετο δικαίωμα, αναγνωρίζουμε πως

η πρόσβαση σε αυτό έχει ξεκάθαρα ταξικά χαρακτηριστικά. Στην ανάλυση ενός λογαριασμού βλέπουμε πως εκτός από τη κοστολόγηση της καταναλισκόμενης ενέργειας υπάρχει και μια σωρεία από φόρους και πάγια. Αν εστιάσουμε λίγο παραπάνω και σύμφωνα με την ίδια τη ΔΕΗ από κάποιους φόρους απαλλάσσονται το Ελληνικό δημόσιο, νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης, χριστιανικοί ναοί, αρδευτικές-κτηνοτροφικές-πτηνοτροφικές μονάδες καθώς και οι κοινόχρηστοι χώροι ξενοδοχειακών μονάδων. Προφανώς οι παραπάνω ελαφρύνσεις δεν είναι για όλους/ες αλλά για την ελίτ του συστήματος-κράτος και κεφάλαιο-και μόνο. Επίσης, το ειδικό τέλος μείωσης εκπομπών αέριων ρύπων (ΕΤΜΕΑΡ) προορίζεται για την αποζημίωση των παραγωγών ηλεκτρικής ενέργειας από Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας(ΑΠΕ). Μια εκβιαστική συνεισφορά που με προσχημα τη μείωση εκπομπών αέριων ρύπων που στην ουσία της ενισχύει τους κρατικοδίαιτους παραγωγούς ΑΠΕ.

Από τη μεριά του κράτους και των καπιταλιστών, σαν συνέχεια αυτής της προσπάθειας εξόντωσης της τάξης μας έρχεται να την καλύψει η ΔΕΔΔΗΕ Α.Ε., μια θυγατρική εταιρία της ΔΕΗ Α.Ε. που προκηρύσσει ανοιχτούς διαγωνισμούς προς ιδιώτες-εργολάβους και συνάπτει μαζί τους σύμβαση εργασίας με σκοπό τη διακοπή ηλεκτροδότησης σε “κακούς” πελάτες. Καθημερινά βγαίνει μια λίστα από τα γραφεία της ΔΕΗ με παροχές ρεύματος προς διακοπή. Αυτή τη λίστα τη μεταβιβάζει στη ΔΕΔΔΗΕ και αυτή με τη σειρά της τη δίνει στο συνεργαζόμενο εργολάβο που είναι ο άμεσα εμπλεκόμενος με τη διακοπή ρεύματος συνοδευόμενη από ξυλοδαρμούς, μπραβιλίκια και προπηλακισμούς.

Για την ενίσχυση της ταξικής διάστασης που έχει το ζήτημα του αγαθού του ρεύματος δεν θα μπορούσαμε να μην αναφέρουμε ένα από τα πολλά παραδείγματα όπως αυτό του επιχειρηματία Ευ. Μυτιληναίου. Ο Ευ. Μυτιληναίος, επικεφαλής ενός εξαιρετικά κερδοφόρου ομίλου(ΑΛΛΟΥΜΙΝΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ) με κερδοφορία 99,4 εκ. ευρώ το εννιάμηνο του 2011 και με το χρέος του επιχειρηματία προς τη ΔΕΗ να έχει ανέλθει στα 140 εκ. ευρώ, αναζητούσε διέξοδο στο υπέρογκο ποσό των οφειλών

του, διεκδικώντας μάλιστα 50% έκπτωση στην οφειλή του προς τη ΔΕΗ μέσα από τετ-α-τετ συναντήσεις με τον τότε αρμόδιο υπουργό-και νυν διοικητή της τράπεζας της Ελλάδος-Γιάννη Στουρνάρα(2012)! Δεν πέφτουμε από τα σύννεφα ούτε ανησυχούμε μήπως τυχόν και κόψουν το ρεύμα στο Μυτιληναίο, στο Λάτση, στο Βαρδινογιάννη ή στο Μπόμπολα. Η ειδική μεταχείριση και οι πλάτες που παρέχει το κράτος προς το κεφάλαιο, ντόπιο ή μη, δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο όπως επίσης η εξαθλίωση και το ξεζούμισμα μας μέχρι θανάτου.

Με τη διακοπή της ηλεκτροδότησης σε ένα σπίτι αυτομάτως συνεπάγεται ο αποκλεισμός από το φως, τη θέρμανση, το μαγείρεμα, το ζεστό νερό. Με όλους αυτούς τους αλληπάλληλους αποκλεισμούς διόλου τυχαίο είναι να επέλθει και ο θάνατος. Δεκάδες άνθρωποι πέθαναν στην προσπάθεια να επανασυνδεσουν το ρεύμα ή απο φωτιά γιατί προσπαθησαν να ζεσταθούν με κεριά. Καλοθελητές πρόθυμοι να εκχυδαΐσουν ακόμα και να συγκαλύψουν τις δολοφονίες αυτές, υπερασπιζόμενοι την αντικοινωνική νεοφιλελεύθερη πολιτική τους δεν έλειψαν. Όπως δεν έλειψαν κι οι ευαίσθητοι αριστεροί του ΣΥΡΙΖΑ που προεκλογικά δεσμεύονταν για γενναίες μειώσεις στην τιμή του ρεύματος.Όσο και αν επιμένουν να μιλούν για θύματα της κρίσης, για εμάς είναι ξεκάθαρες κρατικές δολοφονίες ανθρώπων της τάξης μας που δεν πρόκειται να τις δικαιολογήσουμε και να τις αποδεχτούμε στο ελάχιστο.

Σαν κερασάκι στη τούρτα, από την μεριά του κράτους, έρχεται η ποινικοποίηση της ρευματοκλοπής και μάλιστα σε βαθμό κακουργηματικού χαρακτήρα. Δηλαδή ,πέρα από κερατιάτικες ανατιμήσεις και επιπλέον φορολογήσεις στο ρεύμα (κάτι πήρε το αυτί μας τις τελευταίες μέρες για αύξηση του ΦΠΑ για ηλεκτρικό κατά 10%!) η επανασύνδεση ή η παρέμβαση στο ηλεκτρικό δίκτυο προκειμένου να έχει κάποιος πρόσβαση στο ρεύμα διώκεται βάση νόμου. Προφανώς για την επιβολή του νόμου δε λείπει ο ρόλος της αστυνομίας που με τη σειρά της κάνει εφόδους σε "ύποπτα" σπίτια για εντοπισμό ρευματοκλοπής και σύλληψη του ιδιοκτήτη.

Τώρα μιλώντας από τη δική μας μπάντα, δηλαδή αυτή των καταπιεσμένων, των ανέργων, των επισφαλώς εργαζομένων, των φοιτητών/ριών, των από τα κάτω, οφείλουμε να προσδιορίσουμε τη δική μας θέση. Ως καταληψίες δε μπορούμε βάσει της ταξικής μας συνείδησης να σφυρίζουμε αδιάφορα στην υποτίμηση των ζωνών μας. Εχθρευόμαστε κάθε μορφή εξουσίας και στεκόμαστε απέναντι από αφεντικά και εργολάβους, κράτος και κεφάλαιο. Δεν αποδεχόμαστε την κοστολόγηση κοινωνικών αγαθών, όπως αυτή του ηλεκτρικού ρεύματος. Επιδιώκουμε την συσχέτιση με άλλα υποκείμενα του αγώνα που μέσα από σταδιακές αγωνιστικές κινήσεις στοχεύουν στην ολοκληρωτική απελευθέρωσή του ρεύματος από τη τιμολόγηση και την πρόσβαση της κοινωνίας σε αυτό δίχως τη διαμεσολάβηση χρήματος.

Γνωρίζουμε ότι η ρήξη με το καθεστώς της εμπορευματοποίησης των αγαθών, πόσο μάλιστα των κοινωνικών, δεν περνάει μέσα από καμία κάλπη ή γραφεία πολιτικών και φυσικά δεν εναποθέτουμε τις ελπίδες μας σε κανένα κράτος

και καμία φιλανθρωπία. Αντίθετα, τασσόμαστε υπέρ της πρακτικής των καταλήψεων και των συνελεύσεων γειτονιάς, προκειμένου να χτίσουμε ένα δίκτυο αλληλεγγύης μεταξύ των κατοίκων, συλλογικοποιώντας έτσι τις ανάγκες μας και δημιουργώντας πεδία αντίστασης μέσα στην κοινωνία.

Να μην πούμε το νερό νεράκι...

Αντίθετα με τους υπόλοιπους φυσικούς πόρους του πλανήτη, το νερό έχει την ιδιαιτερότητα να ανακυκλώνεται. Η ποσότητά του είναι συγκεκριμένη και αμετάβλητη, χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα παραγωγής του. Η διαχείρισή του ωστόσο έχει περιοδικά επέλθει στα χέρια της ελίτ των πολυεθνικών και του κράτους.

Ζώντας στην εποχή της εμπορευματοποίησης των πάντων και ιδιαίτερα τώρα, σε συνδυασμό με τις οικονομικές αντιθέσεις που οξύνονται ακόμη περισσότερο όσο η κρίση βαθαίνει, φαίνεται φυσιολογικό στην κοινωνία να χρειάζεται να πληρώνει αδρά για ένα φυσικό αγαθό και μάλιστα ζωτικής σημασίας.

Για να γίνει αποδεκτό ότι αυτό είναι το σωστό κι έτσι πρέπει να γίνει, η τακτική που ακολουθείται από το κράτος μάς είναι λίγο - πολύ γνωστή, ακολουθώντας συγκεκριμένη αλληλουχία διαδικασιών: προβληματοποίηση, υποτίμηση και τελικά πώληση όπως έχουμε δει να γίνεται με διάφορους κρατικούς οργανισμούς. Παράδειγμα αποτελεί η πρόθεση πώλησης του μεγαλύτερου ποσοστού μετοχών της Ε.Υ.Α.Θ, η οποία τελικά δεν πραγματοποιήθηκε ως απόρροια του συλλογικού αγώνα της τοπικής κοινωνίας.

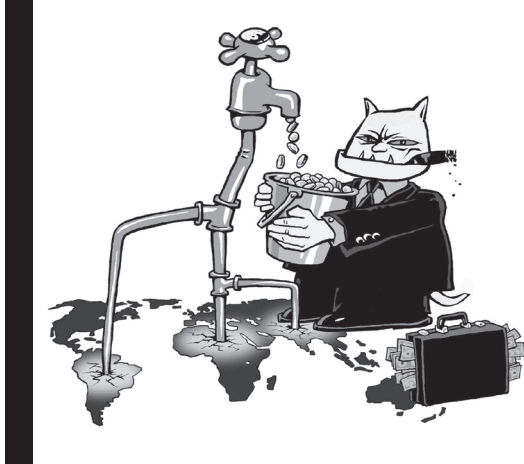
Για να περάσει το νερό σε μια κατάσταση πρώιμης διαχείρισης από το κεφάλαιο

έπρεπε να εφευρεθεί η σπανιότητά του. Την ίδια στιγμή, οι κυβερνήσεις έκαναν λόγο για αδυναμία συντήρησης του δικτύου ύδρευσης και τα κρατικά και ιδιωτικά Μ.Μ.Ε τρομοκρατούσαν για χαμηλής ποιότητας πόσιμο νερό που φτάνει στις βρύσες μας, ενώ συνάμα βομβάρδιζαν με διαφημίσεις για το “καθαρό” και “εμπλουτισμένο” νερό που πουλάνε οι επιχειρήσεις εμφιαλώσεως.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως στις 20 πιο κερδοφόρες εταιρείες στην ευρύτερη περιοχή των Ιωαννίνων, βρίσκονται οι δύο επιχειρήσεις εμφιάλωσης, Ζαγόρι και Βίκος οι οποίες παρουσίασαν 2.144.000 και 9.663.000 ευρώ καθαρά κέρδη αντίστοιχα για το 2013 πουλώντας νεράκι που ιδιοποιήθηκαν απ’ τις φυσικές πηγές. Για να αντιληφθούμε το μέγεθος κέρδους που αποκομίζουν οι εταιρείες αυτές, φτάνει να κάνουμε την εξής σύγκριση: Σύμφωνα με το ΥΠΕΚΑ και την Ειδική Γραμματεία Υδάτων στο υδατικό διαμέρισμα Ηπείρου η πιο ακριβή τιμή για την προμήθεια ενός κυβικού νερού από το δίκτυο, είναι 2,66 ευρώ. Αν πάμε σε ένα κατάσταση και θελήσουμε να αγοράσουμε 1 κυβικό εμφιαλωμένο Ζαγόρι θα πρέπει να αγοράσουμε περίπου 666 μπουκάλια των 1,5 λίτρων. Με 0,32 ευρώ το μπουκάλι ισοδυναμεί με περίπου 213 ευρώ.

Ήδη από τις αρχές τις δεκαετίας του ‘90 μαθαίναμε ότι δεν έχουμε αρκετό νερό, αφού από το 70% της επιφάνειας της γης

που καλύπτει, έχουμε πρόσβαση μόνο στο 2% ενώ πόσιμο είναι μόνο το 0,5% αυτού. Η τεράστια διαφορά στην ποσότητα αυτή, προκαλεί έκπληξη και φόβο στην κοινωνία, αδυνατώντας την ίδια στιγμή να κατανοήσουμε σε απόλυτους αριθμούς τον όγκο και το ότι αυτός μπορεί να καλύψει τις ανάγκες όλων των έμβιων όντων. Ποιος μπορεί αλήθεια να αντιληφθεί τον όγκο που καταλαμβάνουν 10.000.000 κυβικά νερού;

Η προπαγάνδα και η τρομοκρατία που συντελέστηκε με την συνεργασία του τρίπτυχου κράτους-κεφαλαίου-Μ.Μ.Ε έπιασαν τόπο. Σε πολλές περιοχές του πλανήτη, τα δημόσια δίκτυα ύδρευσης πέρασαν σε ιδιωτικές εταιρίες και οποία έκπληξις! Επρόκειτο για τις μεγαλύτερες πολυεθνικές εμφιαλώσεως, όπως η Γαλλικές Suez και Vivendi, η Nestle κ.α. Το αποτέλεσμα της ιδιωτικοποίησης αυτής; Αύξηση των τιμών μέχρι και 400% σε συνδιασμό με την κατακόρυφη πτώση στην ποιότητα του νερού ύδρευσης, ενώ σε καμία περίπτωση δεν ανακατασκευάστηκε κανένα δίκτυο (πχ Pacos de Ferreira, Πορτογαλία, ρεπορτάζ σε εκπομπή της γερμανικής δημόσιας τηλεόρασης). Στοιχεία τα οποία οδήγησαν σε κοινωνικές εκρήξεις που επέφεραν μέχρι και διακοπή των συμβολαίων ιδιωτικοποίησης.

Όπως αναφέρθηκε, η ποσότητα του νερού δεν αλλάζει, παρά μόνο η χρήση και η σύστασή του. Η χρήση μπορεί να διαιρεθεί σε 4 κομμάτια: α) πόση και καθημερινές ανάγκες, β) στη βιομηχανία, γ) στη γεωργία και δ) στην κτηνοτροφία. Αν συγκρίνουμε τα νούμερα της ατομικής αστικής κατανάλωσης νερού θα δούμε ότι είναι απειροελάχιστα σε σχέση με τις ανάγκες της βιομηχανίας και της γεωργίας οι οποίες είναι τεράστιες και ως εκ τούτου η μόλυνση του νερού είναι φυσικό επακόλουθο, μιας και τα λύματα των βιομηχανιών και των κτηνοτροφικών μονάδων αλλά και η αλόγιστη χρήση φυτοφαρμάκων και δηλητηριωδών ουσιών στη γεωργία μολύνουν υπέργειες και υπόγειες φυσικές αποθήκες νερού καθιστώντας το ακατάλληλο για πόση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα στην πόλη μας, τα Ιωάννινα, αποτελεί η βιομηχανική περιοχή, όπου τα λύματα από όλες τις βιομηχανίες, συμπεριλαμβανομένων των Πίνδος (πρόεδρος της οποίας υπήρξε ο βουλευτής Μ.Κασσής από το 2004 μέχρι και το 2012) και Νιτσιάκος, ρυπαίνουν τον ποταμό Καλαμά, μετατρέποντάς τον σε έναν από τους πιο μολυσμένους ποταμούς της Ελλάδας, κατ' επέκταση τον υδροφόρο ορίζοντα και εν τέλει το πόσιμο νερό που φτάνει στις βρύσες μας.

Άλλο ένα παράδειγμα, αποτελούν τα γεγονότα που συντελέστηκαν στην περιοχή των Σκουριών, όπου η канаδέζικη πολυεθνική Eldorado Gold και ο Άκτωρ του Μπόμπολα, εκμεταλλεόμενοι το χρυσωρυχείο της Κασσάνδρας Χαλκιδικής, αγνοούν τον κίνδυνο που δημιουργείται με την έκχυση αρσενικού το οποίο καταλήγει στα ρέματα της περιοχής και εν τέλει στον υδροφορέα που υδροδοτεί όλη την περιοχή. Με απλά λόγια, οι κάτοικοι της περιοχής θα πίνουν νερό με αρσενικό το οποίο είναι υπεύθυνο για καρκινογεννήσεις.

Συμπεραίνουμε λοιπόν πως δεν τίθεται ζήτημα ποσότητας αλλά ποιότητας του νερού η οποία συνεχώς υποβαθμίζεται όσο το καπιταλιστικό μοντέλο οργάνωσης συνεχίζει να υφίσταται· και το πρόβλημα διαιωνίζεται όσο η κοινωνία το αντιλαμβάνεται σαν τεχνικό ζήτημα που πρέπει να “λύσει” η ίδια η διαδικασία που το δημιούργησε.

Η λύση που προτείνουν οι σφαιτεριστές του νερού, αφού ομολογουμένως ανήκει σε όλους, είναι η μετατροπή του από φυσικό αγαθό ζωτικής σημασίας σε εμπορεύσιμο προϊόν, με το πρόσχημα πως «αν δεν πληρώνεις κάτι, δεν το εκτιμάς». Όπως αναφέρει και ο Peter Brabeck-Letmathe, γενικός διευθυντής της Nestle, σε συνέντευξή του για το ντοκιμαντέρ «Ταΐζουμε τον κόσμο», «είναι ζήτημα αν πρέπει να ιδιωτικοποιήσουμε τη φυσική παροχή νερού για τον κόσμο. Υπάρχουν δύο διαφορετικές γνώμες. Η μία, που τη θεωρώ ακραία, [...] θεωρεί το νερό δημόσιο δικαίωμα. Αυτό σημαίνει ότι ως άνθρωπος πρέπει να έχει δικαίωμα στο νερό. Αυτή είναι η ακραία λύση. Η άλλη άποψη υποστηρίζει ότι το νερό είναι τρόφιμο, όπως όλα τα άλλα, και πρέπει να έχει αγοραστική αξία». Και συνεπώς, όπως σε όλα τα εμπορεύματα, η διαχείριση και η αγοραστική του αξία θα εξαρτηθεί από την προσφορά και τη ζήτησή του.

Όσον αφορά την ανάγκη για νερό, αυτή είναι δεδομένη μιας και η επιβίωση όλων των έμβιων όντων εξαρτάται απ' αυτό.

Αλλά και η διάθεση θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι εξίσου δεδομένη, αφού το νερό υπήρχε πριν από εμάς, θα υπάρχει στο σύντομο βίο μας και θα συνεχίσει να υπάρχει μετά από εμάς. Το ζητούμενο είναι, απο ποιους διατίθεται, ποιος το διαχειρίζεται και κυρίως για το συμφέρον ποιών; Είτε αυτό είναι το κράτος, είτε οι ιδιωτικές εταιρίες, ο παρονομαστής είναι κοινός: η εμπορευματοποίηση ενός φυσικού αγαθού και η τεχνητή δημιουργία της στέρησης του με την προοπτική ν' αποφέρει ολοένα και μεγαλύτερο κέρδος, για όλο και λιγότερους.

Εμείς, ως καταληψίες και μέρος του ανταγωνιστικού κινήματος, δε θα μπορούσαμε παρά να αποτελούμε κομμάτι του αγώνα για το νερό, είτε αυτός έχει να κάνει με μειώσεις του τιμολογίου είτε ειδικότερα ότανπραγματεύεται την πλήρη αποεμπορευματοποίησή του. Επιλέγουμε να μην πληρώνουμε για τις βασικές και ζωτικές μας ανάγκες, απελευθερώνοντας χρόνο από την καθημερινότητά μας ώστε να τον χρησιμοποιήσουμε όπως εμείς επιλέγουμε, αγωνιζόμενοι για μια αξιοπρεπή ζωή. Δε θεωρούμε λογική τη χρήση του νερού, αυτού κάθε αυτού, ως εμπόρευμα, ενώ όσον αφορά τις υπηρεσίες ύδρευσης και αποχέτευσης, είναι γεγονός πως το κόστος κατασκευής τους έχει υπερκαλυφθεί στο πολλαπλάσιο όπως επίσης και το κόστος συντήρησής τους, μέσω της φορολογίας και εν γένει της εργασίας μας.

**Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ ΩΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ
ΕΜΕΙΣ ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΘΟΡΙΖΟΜΑΣΤΕ
ΟΥΤΕ ΑΠ ΤΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ, ΟΥΤΕ ΑΠ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ**